

PARAULA I VIDA

Un «atri» d'encontre entre creients i no creients (1)

La **Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell** ha reflexionat aquest mes passat sobre la necessitat i les possibilitats de diàleg entre creients i no creients en el món actual, recollint la proposta del Papa Benet XVI sobre **«l'atri dels gentils»** (Nadal 2009), un **pati de trobada**, per afavorir l'intercanvi entre catòlics i agnòstics, i que ara cal anar concretant a les Diòcesis i altres institucions. El Papa vol que es creïn «*patis*» d'encontre, llocs sagrats d'escolta, diàleg mutu, compartició, bellesa i solidaritat, entre creients, ateu i agnòstics.

«Junts cerquem un món millor»

fou el subtítol de la Jornada que va comptar amb la participació de Mons. Melchor Sánchez de Toca, subsecretari del Consell Pontifici de la Cultura, l'escriptor i periodista Antoni Puigverd, i el Dr. Francesc Torralba, Director de la Càtedra de Pensament Cristià d'Urgell. S'indicava així que amb tots els homes i dones de bona voluntat estem compromesos a millorar el món. Tant si estem més o menys «indignats» amb com va actualment, junts podem canviar el món en la bona direcció d'acollir i fer present el Regne de Déu, l'únic que omple de sentit i contingut les esperances dels humans i l'únic que sacia la fam d'amor etern de tota persona.

Des de molts sectors de la societat es palesa una clara manca de voluntat de diàleg sobre el tema de Déu i la fe, i per això és més important que mai. Així ho reclama insistentment el Papa Benet XVI quan diu: «Penso que l'Església hauria d'obrir també avui una mena d'**«Atri dels gentils» on els homes puguin entrar en contacte d'alguna manera amb Déu sense conèixer-lo** i abans que hagin trobat la via d'accés al seu misteri, al servei del qual està la vida interna de l'Església. Al diàleg amb les religions s'ha d'afegir avui sobretot el diàleg amb aquells per a qui la religió és quelcom estrany, per a qui Déu és desconegut i que, malgrat això, no voldrien estar simplement sense Déu, sinó apropar-se a Ell, almenys com a Desconegut.»

Aquesta proposta del Sant Pare, és una decisió valenta, perquè planteja en l'àgora de la modernitat com la fe i la raó no tan sols no són contradictòries, sinó que es necessiten mútuament. No és fàcil, aquest diàleg. Caldrà superar primer el dilema d'un fals progressisme que ens obliga a triar entre Déu i llibertat, i caldrà superar la temptació d'edulcorar o dissimular la pròpia identitat. Si més no, cal començar per enderrocar o almenys rebaixar els murs que ens barren la possibilitat de parlar, i sobretot bastir ponts entre tot allò que ens uneix, per tal de cercar tots plegats la veritat en un món més just, on les persones siguin respectades en la seva dignitat. Haurà de ser un espai alhora sagrat i obert a tothom; i això és important perquè mostra que la proposta del Sant Pare no és una simple invitació al diàleg, sinó que es tracta d'obrir un «espai sagrat» dins l'Església per a acollir creients i no creients i aprendre els uns dels altres. Aquest diàleg no és només entre els grans filòsofs i teòlegs, entre la gent de la gran cultura i els científics o artistes importants, sinó que passa pels «*patis*» més propers a nosaltres —les famílies, els amics...—, on podem oferir humilment el nostre testimoni i la nostra proposta de «sentit» a tots els qui la necessiten i la cerquen. Aquesta és la **preocupació pastoral del Papa** que hem de fer també nostra. Demanem-ho a l'Esperit que tot ho renova!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

El Papa defensa la identitat de Càritas

El passat 27 de maig, Benet XVI rebé els 300 participants a l'assemblea general de Càritas, que representaven els 160 organismes nacionals d'aquesta institució, i els parlà de la necessitat que aquesta benemèrita institució catòlica no es transformi en una ONG més de les que actuen en el món. «Càritas és diferent de les altres agències socials perquè és un organisme eclesial que comparteix la missió de l'Església. Això comporta una especial responsabilitat eclesial: la de deixar-se guiar pels pastors de l'Església.» També els parlà de la necessitat de fonamentar el seu treball en la referència a Déu, per tal de no caure en mans d'ideologies danyoses. L'assemblea va reelegir el cardenal Óscar A. Rodríguez Maradiaga, arquebisbe de Tegucigalpa, president de *Càritas Internationalis* per un segon quadrienni.

GLOSSA

Què fan els infants? El que veuen fer als grans

Matí d'un dia feiner del temps de vacances escolars. Estació del metro. Un grup nombrós d'infants d'uns sis i set anys es concentra davant les portes mecanitzades d'accés a les andanes. Els acompanyen un monitor i una monitora. Agrupen els infants de tres en tres. La monitora porta la targeta de transport públic a la mà i, cada vegada que l'introdueix en el lloc adequat i les portes s'obren facilitant el pas, insta un dels grups d'infants, amb veu comminatòria, a passar corrents. L'operació dura força estona i la infracció es reitera unes quantes vegades. L'actuació d'aquests monitors fa pensar. I sabeu el més trist? Que molt possiblement estan convençuts que el que fan no està mal fet, i fins i tot trobaran arguments per justificar-ho perquè, segons com, està *ben vista* la transgressió d'una norma tan senzilla com pagar el bitllet, i acaba formant part d'un estil de fer aparentment *espavilat*, quan en realitat és profundament insolidari. Ben segur que en els cursos de formació que han seguit els han parlat de la seguretat dels infants, del monitor i la seva actuació com a referència exemplar, de l'educació en valors, del civisme... Qui na llàstima perdre una oportunitat tan

bona com la que tenien a l'abast amb aquest desplaçament en transport públic! L'educació descansa en darrer terme en la figura de l'educador, que posa rostres concrets a uns valors i esdevé referència i model a imitar.

Arribat a l'estació de destinació, en sortir de la boca del metro, un altre grup d'un casal esperava per creuar el carrer. El semàfor estava en vermell, no venia cap vehicle. Un adult travessava, algun dels infants s'inquietava. Els monitors, amb les paraules i l'actitud, encarnaven paciència i respecte a la norma. Quan l'indicador es posà verd, travessaren de pressa, però sense atropellar-se. Es va reforçar un aprenentatge ben positiu. Hi ha molts monitors i monitores que treballen bé.

«Recomana als joves que tinguin seny. Sigues en tot un model de bones obres: de doctrina íntegra, de dignitat, de paraula sana i incontrovertible» (Tt 2,6-8). Els monitors també tenen models als quals referir-se: els monitors que els acompanyaren quan eren infants, els que han adquirit ja una experiència reeixida... Els monitors cristians poden girar la mirada vers Jesús, bon monitor i bon mestre.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Haurà perdut la gent el principal sentit? (*el de la fe*).

Això arriba a obsessionar-me i aquesta obsessió em domina en lo poc que escric per al públic, i com tinc tan poc coneixement com molta passió d'aquestes coses, els meus escrits potser resulten irreverents; però és que em fa l'efecte com si parlés amb sords, i instintivament crido, encara que comprenc que resulti de mala educació pels qui hi senten. Però aquests em semblen tan pocs! [...] En fi, Déu m'il·lumini per parlar o per callar.

(Carta al Dr. Josep Dachs, secretari del Dr. Torras i Bages, 26-12-1909)

DIUMENGE XXII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 20,7-9)

M'heu afalagat, Senyor, i m'he deixat seduir, us heu apoderat de mi i m'heu dominat, però ara passen el dia divertint-se a costa meva, tothom es riu de mi. Sempre que parlo, dono el crit d'alarma, el meu clam anuncia invasions i devastació. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles. A la fi pensava: No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell, però llavors sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dintre dels meus ossos. Estic rendit de tant aguantar, ja no puc més.

▶ Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vos, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vos, / per vos es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciat del bo i millor / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vos m'heu ajudat, / i sóc feliç sota les vostres ales. / La meva ànima s'ha enamorat de vos, / em sosté la vostra mà. R.

▶ Lectura de la carta sant Pau als cristians de Roma (Rm 12,1-2)

Germans, per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li oferi tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte veritable. No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte.

▶ Evangelí segons sant Mateu (Mt 16,21-27)

En aquell temps, Jesús començà a deixar entendre als deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de patir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor: a vos això no us pot passar!». Però Jesús es girà i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes». Llavors Jesús digué als deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdía la vida? Què podria pagar l'home per rescatar la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare, voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres.»

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 20,7-9)

Me sedujiste, Señor, y me dejé seducir; me forzaste y me pudiste. Yo era el hazmerreír todo el día, todos se burlaban de mí. Siempre que hablo tengo que gritar: «Violencia», proclamando: «Destrucción». La palabra del Señor se volvió para mí oprobio y desprecio todo el día.

Me dije: «No me acordaré de él, no hablaré más en su nombre»; pero ella era en mis entrañas fuego ardiente, encerrado en los huesos; intentaba contenerlo, y no podía.

▶ Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo; / mi alma está unida a ti, / y tu diestra me sostiene. R.

Faç del Crist sofredor. Pintura de Georges Rouault, Museu d'Art Modern de la Ciutat del Vaticà

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 12,1-2)

Os exhorto, hermanos, por la misericordia de Dios, a presentar vuestros cuerpos como hostia viva, santa, agradable a Dios; este es vuestro culto razonable.

Y no os ajustéis a este mundo, sino transformaos por la renovación de la mente, para que sepáis discernir lo que es la voluntad de Dios, lo bueno, lo que le agrada, lo perfecto.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 16,21-27)

En aquel tiempo, empezó Jesús a explicar a sus discípulos que tenía que ir a Jerusalén y padecer allí mucho por parte de los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, y que tenía que ser ejecutado y resucitar al tercer día. Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo: «¡No lo permita Dios, Señor! Eso no puede pasarte.»

Jesús se volvió y dijo a Pedro: «Quítate de mi vista, Satanás, que me haces tropezar; tú piensas como los hombres, no como Dios.» Entonces dijo a sus discípulos: «El que quiera venir conmigo, que se niegue a sí mismo, que cargue con su cruz y me siga. Si uno quiere salvar su vida, la perderá; pero el que la pierda por mí la encontrará. ¿De qué le sirve a un hombre ganar el mundo entero, si arruina su vida? ¿O qué podrá dar para recobrarla? Porque el Hijo del hombre vendrá entre sus ángeles, con la gloria de su Padre, y entonces pagará a cada uno según su conducta.»

COMENTARI

El món o la vida

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setmana): 1Te 4,13-18 / SI 95 / Mc 6,17-29 ■ **dimarts**: 1Te 5,1-6.9-11 / SI 26 / Lc 4,31-37 ■ **dimecres**: Col 1,1-8 / SI 51 / Lc 4,38-44 ■ **dijous**: Col 1,9-14 / SI 97 / Lc 5,1-11 ■ **divendres**: Col 1,15-20 / SI 99 / Lc 5,33-39 □ **dissabte**: Col 1,21-23 / SI 53 / Lc 6,1-5 ■ **diumenge** vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setmana): Ez 33,7-9 / SI 94 / Rm 13,8-10 / Mt 18,15-20.

Som ambiciosos per naturalesa. Mai no acabem d'estar satisfets amb el que tenim i cada vegada aspirem a aconseguir més i més. Desitgem béns i seguretats de tota mena. Voldríem tenir-ho tot. I sovint la nostra ambició es basa en uns criteris molt materialistes: busquem diners, riqueses, possessions i comoditats, pensant que així tindrem la felicitat.

Aquesta mentalitat no és nova. Ha existit des de sempre. També es donava en temps de Jesús. Ell s'esforça contínuament per canviar-la entre els seus oients. En algunes ocasions ho fa de manera directa i contundent; per exemple, en el primer diàleg amb els deixebles a pro-

pòsit de la seva passió i la seva mort. Jesús els anuncia que quan arribin a Jerusalem serà detingut per les autoritats, que el condemnaran a mort, el torturaran i l'executaran. Pere té una reacció totalment lògica i humana, i intenta convèncer Jesús que això no passarà. Jesús no el deixa continuar, li diu que no pensa com Déu sinó com els homes, i arriba a tractar-lo de Satanàs! Poques vegades usa un llenguatge tan dur i contundent.

En aquest moment és quan Jesús aprofita l'ocasió per mostrar la inutilitat de l'ambició desmesurada: la recerca contínua de riqueses, de poder i de seguretat no porta enlloc. Jesús hi contraposa un valor indiscu-

tiblement millor i més necessari: la vida. Assegura que no serveix de res arribar a posseir el món sencer si això comporta perdre la vida. A més, la vida que Jesús proposa de buscar és la que dura per sempre, la que és plena i autèntica.

La vida veritable i duradora no la podem comprar ni amb tot l'or del món. Per tant, és inútil dedicar energies a acumular riqueses que no ens poden assegurar la vida. En canvi, Jesús la promet als qui estan disposats a seguir-lo en el camí de la creu, que és el de la renúncia a l'ambició personal i el de la donació generosa i incondicional als altres.

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Moisès (3) Un heroi nacional

Els habitants dels marges del Nil eren un dels pobles més poderosos de la Terra. Havien desenvolupat una civilització altament sofisticada. Des del punt de vista militar o tècnic eren extraordinàriament superiors als pobres israelites, una subclasse social, immigrants, mà d'obra no qualificada, desestructurats, amb escassa formació. No disposaven de mitjans adequats per enfrontar-se a una de les grans potències econòmiques, culturals i militars d'aquell temps. Per negociar amb un dels personatges més poderosos de l'època, enfrontar-se amb tot l'aparell d'un dels estats més organitzats del món i conduir milers de treballadors a través del desert, calia un home fort, intel·ligent, ben format, vehement. Aquest era Moisès.

Com aconseguí Moisès sortir-se amb la seva? Podem veure com Déu aprofita tant la formació com els trets de la personalitat de Moisès en benefici del poble. Així, aquesta clau de

lectura ens permet interpretar la coneguda escena de l'esbarzer ardent. La narració presenta la teofania a través d'un diàleg en el qual Déu exclama: «He vist l'opressió del meu poble a Egipte i he sentit com clama per culpa dels seus explotadors. Conec els seus sofriments» (Ex 3,7).

El Moisès que acull la preocupació divina pel sofriment del poble i rep al seu torn l'ordre de Déu de fer-lo sortir d'Egipte és el mateix que veu els treballs forçats dels hebreus i els maltractaments als quals són sotmesos (Ex 2,11-12).

La formació de Moisès a la cort del faraó i la seva personalitat són la matèria primera a partir de la qual es basteix una vocació alliberadora. Tanmateix, no n'hi ha prou amb la base psicològica i amb l'educació rebuda, cal una aportació qualitativa que doni sentit al que ell és per tal que esdevingui un pont que uneixi immanència i transcendència.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

Comunicació i supervivència de l'ésser humà

A la final del nostre recorregut volem posar en relleu, una vegada més, que la comunicació és el factor decisiu per a la constitució i la supervivència de l'ésser humà com a tal i, molt especialment, de les seves religions. Sense uns adequats processos comunicatius, l'existència de l'humà en aquesta terra és impensable i impossible.

De fet, unes adequades transmissions són l'antídot més eficaç per resistir els estralls de la contingència que, inexorablement, assetja l'existència dels individus i dels grups humans.

En cada moment històric, les comunitats religioses —i les altres comunitats humanes— són el que són per la qualitat de les seves transmissions. Aquestes, al seu torn, són les artífexs més importants de la comunicació i de la comunió entre els éssers humans o, per contra, d'aquella incomunicació que engendra una bel·ligerància que, en el cas de les religions, sol presentar unes dosis de violència excepcionals.

Justament les reflexions que hem presentat en aquest estudi tenien com a finalitat posar de manifest quelcom que hauria de ser prou evident per a tothom: la forma d'existència pròpia de les religions és —hauria de ser— la comunitat, que és la conseqüència d'aquella comunicació en comunió propiciada per uns processos de transmissió que són portadors de vida i esperança, no sols per als fidels d'una determinada religió sinó també per a tots els homes i les dones de bona voluntat.

Els tres termes —comunitat, comunicació i comunió— són tres facetes constitutives d'una mateixa realitat: el relligament amb tota alteritat —Déu i tot altre— que, en forma de pensament, acció i sentiment, és inseparable de les religions com a tals.

Lluís Duch

(*Religió i comunicació*, Fragmenta Editorial)

SANTORAL

28. ✠ Diumenge XXII de durant l'any. Mare de Déu de la Font de la Salut; sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església; sant Julià, mr. (s. iv); sant Hermes, mr. (s. ii).

29. Dilluns. Martí de sant Joan Baptista, decapitat (s. i), venerat a Sebaste; santa Sabina, mr.; sant Adelf, bisbe.

30. Dimarts. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. iv), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró de botànics i jardiniers; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).

31. Dimecres. St. Ramon Nonat, rel. mercader, dels primers, captiu a Algèria, cardenal, patró de Cardona; St. Nicodem, amic i seguidor de Jesús; St. Arístides, abat; St. Domènec de Val, noi mr. de Saragossa; sants Vicenç, Sabina i Cristeta, mrs., patrons d'Àvila.

1. Dijous. Mare de Déu del Puig (València); sant Lleir o Licerí, bisbe de Coserans (s. vi); sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria; sant Artur, màrtir; santa Anna, profetessa; sant Llop, bisbe; santa Teresa-Margarida Reddi, vg. carmelitana; beat Josep Samsó (Castellbisbal 1887-Mataró 1936), prev. i mr.

2. Divendres. Sant Antolí o Antoní, mr.; santa Ingrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (revolució francesa, 1789).

3. Dissabte. Mare de Déu de la Cinta, apareguda, segons tradició, a la Catedral de Tortosa al 1178; sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.

INTENCIONS DEL SANT PARE (setembre)

General: Que els docents transmetin els valors morals i espirituals.

Missionera: Que les comunitats de l'Àsia proclamin amb fervor l'Evangelí.

ENTREVISTA

ASUN PUCHE

Immersió ignasiana

La psicòloga i professora de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació Blanquerna, Asun Puche, ha estat una de les trenta-sis persones que han participat en la primera edició del curs internacional d'*immersió ignasiana*, organitzat recentment pel centre d'espiritualitat Cova Sant Ignasi de Manresa, i en el qual han pres part persones de vint països diferents —amb una important presència d'africans i asiàtics. Durant cinc setmanes, els participants han fet una *immersió* en el carisma que es deriva de l'experiència de sant Ignasi de Loiola, que es caracteritza per ser una espiritualitat vinculada a la vida, que convida els qui la segueixen a ser «contemplatius en l'acció» i a «alçar la mirada cap a la globalitat, però aterrant en allò concret i proper».

Què destacaries d'aquesta experiència viscuda?

Volia aprofundir en l'espiritualitat ignasiana i en les possibilitats que obre per a la pròpia vida, i per a una societat que, tot i haver-se secularitzat, continua tenint set de transcendència. I destacaria el fet de poder comprovar que *un altre món és possible* quan vivim des del lloc més autèntic i pur de nosaltres mateixos i dels altres, en les diferents circumstàncies en què ens trobem. El goig de veure en els meus companys l'espiritualitat ignasiana encarnada i l'optimisme, sense ingenuïtat, que genera.

Quina incidència tindrà el curs en la tornada a la quotidianitat?

D'una manera personal, desitjo que la renovació interior, produïda *per haver anat a les fonts* i en companyia, trobi la seva forma natural d'exterioritzar-se. En l'àmbit acadèmic, el curs sens dubte aportarà claus de molt interès per a la investigació que realitzem sobre psicologia i espiritualitat des de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació Blanquerna.

Amb quina imatge et quedes del curs celebrat a Manresa?

La imatge de comunitat plural en servei, inserida en el món, que vaig veure simbolitzada en el mapa amb fotos dels rostres dels participants —homes i dones dels cinc continents— en els seus respectius *llocs de missió*. Un mapamundi que, en la celebració final del curs, es va posar als peus de Crist.

Oscar Bardají i Martín

EDUCAR

Niños adictos al móvil

La utilització de telèfons mòbils ha arribat a tal extrem que se impone una educació per usarlos bien. He aquí unos datos, por lo que se refiere a los niños, que me aporta la Asociación para la Investigación de Medios de Comunicación: el 33 por ciento de los niños españoles de ocho a trece años posee teléfono móvil de uso personal. A los doce años, la mitad de los niños tiene teléfono móvil, y a los trece el 70 por ciento. El 86 por ciento de los aparatos funciona con tarjeta de prepago (para que los padres puedan controlar el gasto de sus hijos). El elevado uso de los mensajes cortos (SMS o *Short Messages Service*, servicio de mensajes cortos) es un fenómeno común en toda Europa, mientras que en Estados Unidos se inclinan más por los servicios de mensajería de internet.

No cabe duda de que se puede hacer un buen uso y también un abuso del móvil por la infancia. Un buen uso para los niños que han de hacer desplazamientos largos para ir a la escuela, por ejemplo en zonas rurales o en viajes al extranjero, etcétera, y que por lo tanto necesitan estar en contacto con sus padres o cuidadores.

En todo caso, se trata de evitar una nueva forma de dependencia. Incluso tenemos un perfil del niño o joven *moviladicto* que reúne estas características: no puede prescindir nunca de su móvil, tiene que tenerlo junto a él y utilizarlo tanto de día como de noche; muestra un grado de ansiedad cuando no tiene cobertura de la red telefónica; la comunicación con sus familiares y amigos se realiza preferentemente a través del móvil; crea su propio lenguaje para comunicarse, usando el SMS; y se desespera cuando no puede usar el móvil por extravío o avería.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

Francesc Torralba parla de la seva vivència a *Jesucrist 2.0*

El coordinador i responsable de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell, Francesc Torralba, ha editat el llibre *Jesucrist 2.0*, en el que amb sinceritat i valentia s'interroga sobre el sentit del cristianisme ara i aquí com a opció de vida. Tracta qüestions com la fascinació occidental per l'espiritualitat d'Orient, l'infantilisme anacrònic de certes vivències religioses, l'ètica de Jesús, l'experiència de la bellesa i la necessitat del silenci. En aquesta conversa amb ell mateix i amb les persones no cristianes que l'envolten i que l'han interpellat, no es defug del món tecnològic d'internet i les anomenades xarxes socials, i la vivència de la fe en el món digital. El llibre se situa en l'esperit de l'anomenat «Atri dels gentils», que també ha estat el motiu de la jornada de reflexió que fa al mes de juliol la Càtedra, el «Seminari de Pensament Cristià», que enguany ha convidat l'escriptor Antoni Puigverd i al Subsecretari del Consell Pontifici de la Cultura, Mons. Melchor Sánchez de Toca.

Consell presbiteral i d'Arxiprestos

El 7 de juliol es van reunir conjuntament el Consell Presbiteral i els Arxiprestos d'Urgell, sota la presidència de l'Arquebisbe Joan-Enric Vives. La reunió era d'avaluació del curs, i van tractar sobre les repercussions envers el Bisbat d'una deïxa testamentària, amb informació detallada a càrrec de l'advocat Sr. Francesc Badia Gomis, i també sobre l'actuació de la Delegació diocesana de Patrimoni, a càrrec de Mn. Josep M. Mauri i la nova Subdelegada Sra. Clara Arbués, que van presentar un balanç de les actuacions envers el patrimoni moble i immoble en els darrers vuit anys. També es va fer la celebració eucarística a la Catedral amb assistència dels seminaristes de la Diòcesi que ja havien acabat el curs, i un dinar de germanor al final del qual l'Arquebisbe va informar sobre les coses més rellevants ocorregudes i que tindran lloc el proper estiu.

«Lo ballet de Déu», la festa del Roser a Ponts

El diumenge següent al Corpus se celebra a la parròquia de Ponts la festa mariana del Roser; enguany es va dur a terme amb un atapeït programa ple d'actes religiosos i tradicionals, al voltant d'una de les festes populars més present en moltes de les nostres parròquies urgellitanes i en el calendari de festes populars i tradicionals que hi tenen lloc.

Una festa documentada en el segle XVIII i que amb els anys ha anat evolucionant una mica, però mantenint l'essència original: oferir a la Mare de Déu del Roser la devoció i la pregària dels fidels, en especial dels més petits. La festa està presidida per les «majorales» que cada any són dues dones del poble, una soltera i una casada que es cuiden amb un grup de persones que la festa llueixi el millor possible. De bon matí pels volts de les sis, l'orquestra passa pels carrers del poble fent el toc de l'albada per recordar als veïns que és festa grossa. A les 8 del matí hi ha el rosari pels carrers del poble, on les antigues majorales porten la imatge de la Mare de Déu del Roser, acompanyades per les majorales que entren i les que surten enguany. Un rosari que acaba amb el cant dels goigs a l'església, tot acompanyant la imatge de la Verge. A l'acabar i a la «Sala dels Dolors» s'ofereix a tothom coca i xocolata per refer forces i poder acompanyar amb més ganes tots els actes del dia.

Es prepara la beatificació de la Mare Janer a la Seu d'Urgell

Tota la congregació de la Sagrada Família prepara amb molta intensitat la beatificació d'Anna Maria Janer Anglarill, fundadora de la Congregació de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, que es durà a terme a la Seu d'Urgell el proper 8 d'octubre. En aquesta celebració es reconeixerà públicament el carisma atorgat a la religiosa com a camí vàlid de santedat en el seguiment de Jesucrist, estimat i servit en cada persona, sobretot les més fràgils i vulnerables. Es preveu una Eucaristia el dia 8 d'octubre a les 11 del matí a la Catedral de Santa Maria, l'acte central, i després un dinar de germanor dels assistents. Prèviament però, hi ha una vetlla i un sopar popular, la nit abans. Amb posterioritat, el diumenge dia 9 es farà la Missa d'Acció de Gràcies, en aquest cas a Cervera, i el dilluns una missa i la visita de la casa on va néixer a Talam.

Indulgència plenària al Sant Crist de Balaguer

L'Arquebisbe d'Urgell, atenent al fet que el Santuari del Sant Crist de Balaguer és Santuari i alhora Casa d'oració de les Monges Clarisses, on elles preguen regularment, ha signat un Decret d'aplicació al nostre Bisbat de la gràcia de la indulgència plenària que el Sant Pare Benet XVI ha concedit amb motiu del vuitè centenari de la Fundació de les Monges Clarisses, quan Sta. Clara d'Assís, imitant St. Francesc, fundà la comunitat de les Dames Pobres de l'Orde dels Menors.

Per Decret de la Penitenciaría Apostòlica, el Papa Benet XVI ha concedit la indulgència plenària (amb les acostumades condicions de confessió sacramental, comunió eucarística i oració pel Sant Pare), en totes les celebracions solemnes que tinguin lloc en les esglésies conventuals de l'Orde de Santa Clara, fins al dia 12 d'agost de 2012. Ara l'Arquebisbe ha concretat que tots els fidels puguin gaudir al Santuari del Sant Crist de Balaguer del Bisbat d'Urgell del gran do de la indulgència.

Presentació dels llibres de fe per a la catequesi

La Sala St. Jordi de la Facultat de Teologia de Catalunya va acollir el 5 de juliol la presentació de tres llibres de la fe per a la catequesi. L'Arquebisbe de Tarragona va presidir l'acte de presentació de la 4a edició del Catecisme de l'Església Catòlica (ara amb la incorporació de la Carta Apostòlica *Ubicumque et semper* de Benet XVI), així com la 4a reimpressió del Compendi del Catecisme, i el llibre més breu, que és novetat, *L'essencial per a la vida del cristià*. Hi van assistir el Bisbe de Tortosa i President del SIC Mons. Xavier Salinas i l'Arquebisbe d'Urgell i Secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense Mons. Joan-Enric Vives, amb els Delegats diocesans i molts catequistes i gent interessada. L'acte es va dur a terme dins les Jornades de Formació Permanent i Escola de Catequistes que organitza el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i Balears (SIC).

Quan el 2012 es compliran els 50 anys de l'inici del Concili Vaticà II i els 20 anys de la primera edició del Catecisme, tindrem en català tots els llibres fonamentals traduïts, cosa que és molt important per a la transmissió de la fe i la nova evangelització.

Un moment de la presentació

EL PATRIMONI, UN VALOR EN ALÇA

Pintura frontal de Sant Andreu de Baltarga, Cerdanya

L'església de Sant Andreu de Baltarga, prop de Bellver, a la comarca de la Cerdanya, és una bella peça del romànic.

El temple original del segle XI, va tenir unes grans reformes que la van transformar durant el segle XVIII, i aquesta és l'església que trobareu.

Té una sola nau coberta amb una volta de canó de mig punt i un absis semicircular. Dins el primer tram de la nau, a l'absis i en els arcs preabsidials, estaven decorats amb pintures murals, a l'església. Avui, en l'arc toral, es conserven alguns vestigis. Una gran part d'aquestes pintures es poden veure al Museu Diocesà d'Urgell: una Verge en majestat, les figures de Caïn i Abel i un *Agnus Dei* envoltat d'àngels. La taula romànica que adornava l'altar, és una peça de gran bellesa, que mostra la figura de Crist dins d'una màndorla.

En aquest frontal a més de la figura central del Pantocràtor, Crist beneït, acompanyat dels símbols dels quatre evangelistes als voltants de la màndorla, destaca la figura d'un dels deixebles que el trobarem en dues escenes del frontal ceretà. Es tracta

de Sant Andreu (titular de l'església de Baltarga), que porta el símbol dels apòstols, el llibre, i a més en el compartiment inferior esquerre, hi ha un fragment del seu martiri, davant del procònsol Egees. La curiositat és que no està crucificat en la creu de Sant Andreu

que té forma d'aspa (ja que aquest simbolisme comença a partir del s. XIV).

L'original és al Museu Nacional d'Art de Catalunya, a Barcelona, però ja es pot contemplar una rèplica molt ben feta en el mateix indret per a on va ser creada inicialment. Aquesta taula està datada en el segle XII. És de colors vius i de gran frescor, amb dominància dels vermells i els blaus, com podeu veure a la fotografia. Va ser pintada pel Mestre Alexandre.

Fent una referència històrica, la consagració d'aquesta església la va portar a terme el bisbe d'Urgell Ingobert el 30 d'octubre de l'any 891, essent la seva possessió un domini disputat entre l'abadia de Cuixà i els comtes de Cerdanya. El dia de la consagració hi foren presents l'ardiaca Eufredari i altres clergues. L'església va ser dotada amb unes vinyes i amb un camp del Comte Guifré I que marcava els límits d'un empiu. A finals del segle XII fou saquejada per les tropes del Comte de Foix, Arnau Roger i pel Comte de Castellbó. Era el 1198, enmig dels conflictes entre el Bisbe d'Urgell i el Comte de Castellbó per les terres d'Andorra.